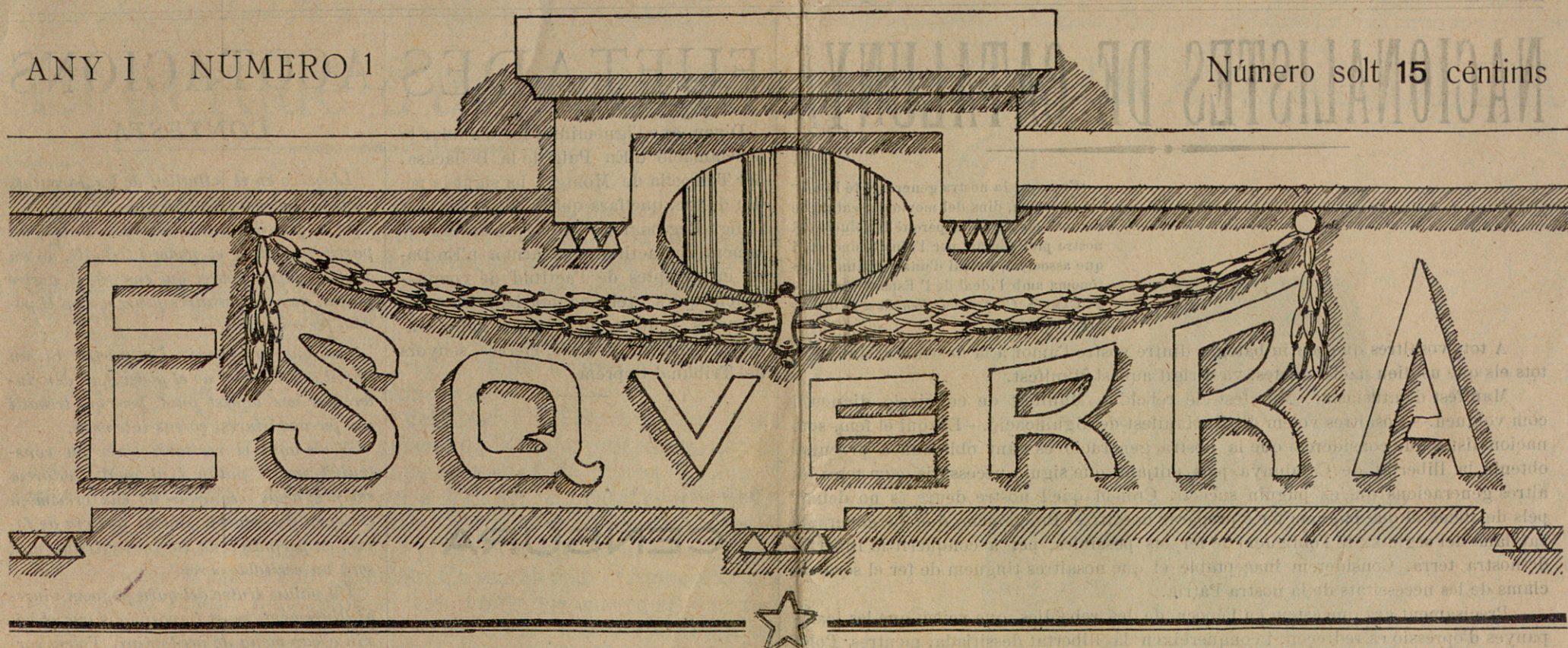

PERIÓDIC EDITAT PER LA JOVENTUT NACIONALISTA "LA FALÇ"

SALUTACIÓ

Venim a la palestra i, abans que res, proclamem el nostre criteri nacionalista radicalíssim i afirmem la nostra creença de que la solució del plet català.

Fem, doncs, professió de fe nacionalista, però creiem necessari aclarar a quina mena de nacionalisme nosaltres ens consagram.

Aquesta aclaració és pel fet de que a Catalunya existeixen moltes menes de nacionalistes, aquestes, encare que potser iguals en essència, completament diferenciades en maneres i actuacions.

Nosaltres no pertencem a la casta regionalista del nacionalisme català. Tampoc no acatem, per ar, la direcció de radicals del nacionalisme; nosaltres, en fi, presentem un caràcter de nacionalistes radicals, completament independents. Essent el nostre desig veure aplegat sota una mateixa bandera i actuació el veritable jovent nacionalista de Catalunya, no creiem en la necessitat de pertànyer ni estar a les ordres de cap agrupació política determinada.

Potser és, però, la manca d'un partit que encarni bé el nostres ideals d'un nacionalisme esquerrà sense eufemismes el que fa que nosaltres estiguem allunyats de tota agrupació partidista.

Es que estem convençuts de que no essent el nostre cas un cas polític, no és aquesta la principal necessitat nostra. És una necessitat que hauria d'ésser secundària, però que en l'actualitat, tal com està el nostre plet, passa a la categoria d'imprescindible.

Es per això que ja que forçosament en política devem actuar, volem que aquesta sigui molt masclé i sense conxorxes ni concomitancies de cap mena, doncs, de no ésser així, de continuar els partits polítics de Catalunya tal com are, estem plenament convençuts de que el nostre cas no passarà d'ésser un assumpte que necessita una urgent resolució, però que si no el resolen... s'espera.

Avui no creiem en cap dels partits polítics que hi ha constituïts a Catalunya. Mentre per un cantó el nacionalisme estigui representat pel perpetu conservadurisme de la Lliga Regionalista i per l'altre hi hagin solament uns catalanistes molt plens de bona fe, però completament mancats d'energies i decisió per a lograr fer donar un tomb a la política de Catalunya, conquerint-ne la seva representació, el plet de Catalunya no serà re més que una convicció nostra, la consecució de la qual serà eternament un somni, malgrat sigui dolorós el dir-ho.

Es per això que fem constar que no som de res ni pertanyem a ningú. Desenganyats estem dels uns, desesperançats estem dels altres. La nostra actuació s'ajustarà solament a la consecució d'aquelles coses que a jui nostre Catalunya necessita.

Creiem necessari deixar d'una vegada el catalanisme sentimental i dedicar-nos al catalanisme pràctic.

Estem convençuts de que el pitjor flagell que té damunt Catalunya és que l'obrer català està del tot apartat del nacionalisme.

Per això nosaltres, que no estem compromesos amb ningú, podem des d'aquí allargar les nostres mans i endreçar la nostra més forta salutació als obrers de Catalunya.

Nosaltres volem demostrar-vos, obrers catalans, companys nostres, que el veritable nacionalisme català no és pas enemic de les vostres aspiracions. Nosaltres des d'aquí us demanem que us feu càrrec de que el catalanisme no està pas tot constituït per aquells homes ni per aquelles agrupacions que en tots moments i en totes actituds van contra vosaltres. Nosaltres no estem pas d'acord amb ells. Hem vist d'una vegada que la veritable Catalunya amurada d'ideals de llibertat no pot continuar representada per una gent que fan del conservadurisme professió, i que en qüestió de llibertat són els més repatanis en reconèixer-la, sens recordar-se que la idea que ells diuen professar està basada en la necessitat d'una llibertat absoluta.

Després de dit això poc més ens resta dir-vos del nostre pensament: com a catalans som eminentment nacionalistes, com a homes conscients estem identificats amb tota aquella causa que tingui per fi un moviment de llibertat.

La nostra ensenya és una: creiem en la franca rebel·lia, creiem també en la llibertat de l'home, però per damunt de tot hi volem l'escut de la nostra terra com al·legoria . . . en el qual hi tinguin cabuda els catalans tots, sens distinció de menes, tots conscients i lliures, i avesats, sobre tot avesats, a les noves normes de civilització que imperen ja en la major part de l'Univers.

Res més ens resta dir-vos, som companys de tot aquell que senti dintre seu intens amor a la nostra terra; per això, als nacionalistes tots, a les agrupacions del Nacionalisme català, a la premsa de la nostra terra va endreçada la nostra més forta salutació.

«ESQUERRA»

No haveu somniat mai, vosaltres?

Ni que volguessiu burlar-vos-en, és indispensable que els ja vells us parlem, a cada instant, de l'experiència nostra.

I, així, avui que comencem la publicació d'un periòdic, us havem de dir:

—No haveu somniat mai, vosaltres? Pot ésser que no hagueu somniat mai?

Jo recordo—i perdoneu la vulgaritat del desig, en gràcia a l'edat en la que el sentia—que quan era molt petit, potser abans dels deu anys, m'agradava molt l'ensiam; però, de l'ensiam, me n'agradava molt el «cor». I, com que cada ensiam sols tenia un cor, per molt que a taula volguessin reservar per a mi aquella part més saborosa de l'ensiam, jo no en restava satisfet; perquè, dieu-me: quants ensiams podreu veur-hi, a taula? dos? doncs heu's-aquí que sols podia menjar-ne dos cors; i dos cors d'ensiam no poden pas satisfer un desig de menjar cors d'ensiam.

I jo pensava:

—«Si fos rei, no menjaria ni una fulla d'ensiam; no més cors. I en menjaria molts.»

Després, més gran, tenia fretura de córrer món, i de passar perills, i de rebre la tempesta i barallar-m'hi. I vàreig navegar. I, sovint, pensava, durant les guàrdies de les nits calmoses de blanca lluna:

—«Si fos potentat, tindria un vaixell gran, molt gran, amb uns pals molt alts, i unes veles molt amples que el fessen córrer molt; i, a popa, hi alçaria una bandera immensa, i arribaria a tots els ports del món i estudiaria els costums de totes les terres.»

I, en les nits de la tempesta, que el llamp esquinsava a cada instant la nuvolada, em deia:

—«Si jo fos potentat, portaria el vaixell allà on el vent bronzís més ferm, i el mar s'alçés més irat, i els trons ressonessin més fort, i els llamps es succeïssin amb major freqüència.»

Després, més gran, potser ja vell, he pensat:

—«Si veig que un dia la meua Pàtria necessita el meu braç per ajudar-la, la meua vida per salvar-la, el braç i la vida amb goig li donaré.» I, demés, he desitjat que això fos, que el dia o el moment arribés; que no vingés quan el braç i la vida meus ja no li puguin ésser útils.

Veieu, amics, joves amies nacionalistes, com de la tendresa, del desig de la cosa tendra per a menjar, essent criatura, passant pel ferésteg desig de la lluita amb

els elements, he arribat a la tendresa de la fretura de morir per la Pàtria.

Veieu-ho, i feu per manera que en idèntic sentit es canviïn els vostres anhels; volgueu, jovecels, ésser reis sols pel bon menjar; ésser potentats per a lluitar contra la tempesta i vèncer-la; ésser homes per a donar la vida per Catalunya.

Perquè, en veritat us ho dic: conec homes que han pensat contràriament; han començat volent morir per la Pàtria, i, passant per la tranquil·litat i el benestar, per l'alegria i la disbauxa, han arribat a freturar ésser reis sols per a poder menjar les viandes més tendres. En conec molts, i, si visc molts anys, qui sap quants no en podré conèixer encara!

VICENS A. BALLESTER

A LA U. M. N.

També a vosaltres, senyors, volem dedicar-vos unes ratlles al començament de la nostra actuació periodística.

Era nostra intenció, fer-ne cas omís de la vostra existència, però hem cregut que bé us mereixeu quan menys aquella atenció que nosaltres prestem en un circ a la presència d'un clown.

Si fossiu un partit d'idea fixa, fos aquesta quina fos, serieu respectables, però avui, com que'ls vostres militants són talment un mosaic d'idees, fóra un embull tenir de preocupar-se o fer cas de les vostres actituds.

Sabem perquè haveu nascut, sabem perquè existiu. Sou la negació de tot i l'encarnació d'un odi. Vostres antecedents polítics queden fosos en una sola expressió: l'odi a Catalunya.

Sou a Catalunya els continuadors d'En Lerroux en el que fa a interrompre la marxa ascendent del Nacionalisme Català. Sou germans d'aquella «Liga Monárquica» de Vascònia que té en aquelles terres el mateix objectiu que vosaltres a la nostra.

Però tingueu per segur que vostra tasca serà negativa. Sereu anorreats. Vosaltres, petit destorb, creat pels favors, per les proteccions y per les vanitats de la consecució d'un títol, sou no rés més que un grà de sorra en la platja del mar del nostre catalanisme. Se us veu per ar, que'l sol llueix damunt vostre, però dia vindrà en que el Nacionalisme Català congriarà la tempesta. Desfeta aquesta, una forta onada de patriotisme se us endurà desapareixent per sempre, però entretant, nosaltres, creiem que el que millor us escau, és una rialla, talment com si vègessim actuar al «pallasso».

Cada vegada que'l vostre odi al Nacionalisme prengui actitud, nosaltres, ja ho sabeu, una rialla alhora de despreci i compassió la teniu assegurada.

P. RUSIÑOL I ROVIRA